

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 11/2015
27.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Труљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адвоката Д.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 337/13 од 20.05.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж 453/14 од 30.10.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 27.01.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адвоката Д.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 337/13 од 20.05.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж 453/14 од 30.10.2014. године у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 337/13 од 20.05.2014. године окривљени М.Б. оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се та казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени Д.Д. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. На основу чл. 261. и 264. ЗКП окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и да на име паушала и трошкова вештачења уплати на рачун буџетских средстава суда износ од 14.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом

пресудом окривљени М.Б. је обавезан да оштећеном Д.Д. на име трошкова заступања пуномоћника оштећеног адвоката Б.Б. исплати износ од 58.125,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 453/14 од 30.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Б., адвоката Г.В., а пресуда Основног суда у Панчеву К 337/13 од 20.05.2014. године је потврђена.

Против наведених пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.Б., адвокат Д.А., због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног М.Б. у захтеву за заштиту законитости наводи да је изреком првостепене побијане пресуде оптужба делимично прекорачена, јер је суд изменио идентитет оптужног акта додајући телесну повреду у виду нагњечења са крвним подливом леве шаке, иако та повреда није наведена у оптужном акту, нити је тим актом окривљеном стављена на терет, а што је указивано и у жалби на првостепену пресуду, али је другостепени суд у побијаној пресуди навео само да је првостепени суд у оквиру својих овлашћења прецизирао опис настале повреде у складу са судско медицинским вештачењем, међутим, по оцени браниоца окривљеног, а како се пресуда може односити само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној и проширеној оптужници спорно је то што је првостепени суд извршио измену чињеничног описа не оставши у границама чињеничног описа оптужбе, због чега бранилац окривљеног сматра да је правноснажном побијаном пресудом Основног суда у Панчеву оптужба делимично прекорачена, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе браниоца окривљеног М.Б. Врховни касациони суд је оценио као неосноване.

Наиме, из списка предмета произлази да је побијаном правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву окривљени М.Б. оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, јер је критичном приликом тешко телесно повредио оштећеног Д.Д., а којом приликом је оштећени од добијених удараца задобио тешку телесну повреду "у виду нагњечења са крвним подливом леве шаке и преломом пете кости пешћа леве шаке, као и нагњечење са крвним подливом испод левог ока...", при чему се опис тешке телесне повреде незнатно разликује од описане тешке телесне повреде

из оптужног акта у којем је наведено да је критичном приликом оштећени задобио тешку телесну повреду "у виду прелома кости доручја леве руке и нагњечења у пределу испод левог ока...", те да из образложења првостепене пресуде Основног суда у Панчеву произлази да је суд повреду које је окривљени критичном приликом нанео оштећеном утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака др Ђ.Ц. који је дат на основу медицинске документације која се налази у списима предмета и који налаз и мишљење првостепени суд у целости прихвата, а из ког произлази да је критичном приликом оштећени задобио повреду у виду нагњечења са крвним подливом леве шаке и прелом пете кости пешћа леве шаке, као и нагњечење са крвним подливом испод левог ока, а које повреду збирно представљају тешку телесну повреду.

Полазећи од наведеног, те имајући у виду и да је бранилац окривљеног наведену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду Основног суда у Панчеву, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на странама 4 и 5 побијане другостепене пресуде Вишег суда у Панчеву и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. Поред тога, по оцени овог суда, у изреци побијане првостепене пресуде је тешка телесна повреда коју је критичном приликом окривљени нанео оштећеном, само прецизније и детаљније описана од наведене повреде која је садржана у оптужници, а у складу са налазом и мишљењем судског вештака др Ђ.Ц. који је првостепени суд у потпуности прихватио и на који странке нису имале примедбе, при чему тим прецизирањем описа тешке телесне повреде у изреци пресуде, по налажењу овог суда, првостепени суд је остао у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, због чега су неосновани наводи из захтева браниоца окривљеног да је побијаном правноснажном пресудом Основног суда у Панчеву оптужба "делимично" прекорачена.

Надаље, бранилац окривљеног М.Б. истиче и да се првостепени суд није обазирао на то да је од стране одбране предложено да се у целокупном контексту цени лекарски налаз и о повредама које је из предметног критичног догађаја задобио окривљени, па да се у том контексту цени и одбрана окривљеног и чињеница да је окривљени позвао полицију јер је он био нападнут, те да првостепени и другостепени суд нису имали у виду и могућност која произлази из налаза и мишљења вештака, а да је ударац којим је оштећеном повређена рука могао настати и самоповређивањем, па по оцени браниоца, суд недовољно аналитички приступа сагледавању изведених доказа, као и динамици конфликта, па таквим поступањем нижестепени судови су директно повредили закон, јер је окривљени осуђен за врло озбиљно кривично дело, а што не произлази из доказа изведених на главном претресу. Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног М.Б. у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, што није законски разлог из одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б. у наведеном делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2), у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу којим је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**